

MĪLĒT ŽĒLASTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 6:25–33, Jk 1:5–8, 2:15, 16; Jes 52:7; 1Jņ 3:16–18, Jes 58:1–10.

ATMIŅAS PANTS:

“Taisnajiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma; Viņš ir žēlīgs, žēlsirdīgs un taisns. Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību” (Ps 112:4, 5).

Kā mēs redzējām, Bībele ir pilna ar dedzīgiem aprakstiem par Dieva rūpēm pret trūcīgajiem un apspiestajiem, kā arī ar aicinājumiem Viņa ļaudīm strādāt viņu labā. Neskatoties uz uzmanību, kas ir veltīta šiem jautājumiem, šis Bībelē dotais uzdevums ir piedzīvojis tikai īslaicīgu un daļēju izpildi. Tas tiks pilnībā piepildīts tikai tad, kad Kristus atgriezīsies, kā arī tam sekojošajos pārdabiskajos notikumos.

Līdz tam ļaunums pastāvēs daudzās formās, ko uzturēs velna un Viņa eņģeļu tumšās, garīgās ietekmes. Šo ļaunumu bieži vien vislabāk var redzēt nabadzībā, vardarbībā, apspiestībā, verdzībā, ļaunprātīgā izmantošanā, savtībā un mantkārībā. Šādā pasaulē mūsu kopienām, mūsu draudzēm un mūsu ģimenēm ir jānostājas pret šiem ļaunumiem, lai arī cik grūti to reizēm ir izdarīt. Atsaucoties Dieva mīlestībai un pavēlēm, mums ir jābūt līdzjūtīgiem, radošiem un drosmīgiem, cenšoties “darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” (Mih 6:8).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. septembrī.

Valstības prioritātes

Jēzus mācība un Jaunās Derības autori skaidri atklāj, ka tie, kas izvēlas dzīvot kā Dieva valstības locekļi, dzīvo pēc atšķirīgām vērtībām un prioritātēm nekā pasaule.

Izlasī Mt 6:25–33. Kāds mierinājums jums ir dots šajos pantos un kā šim mierinājumam vajadzētu ietekmēt mūsu prioritātes? _____

Jēzus mācīja, ka dzīvība ir labāka nekā barība un “miesa ir labāka nekā drēbes” (Mt 6:25). Šīs lietas, protams, ir svarīgas, bet mums ir jāredz tās Dieva valstības gaismā, kas nozīmē, ka mums ir reāli un praktiski jāpārskata sava dzīve. Ja mēs ieraugām Bībelē aicinājumu pacelt un rūpēties par citiem, šis aicinājums arī kļūst par vienu no mūsu prioritātēm, ja mēs cenšamies sekot Jēzus pēdās. Ideālajā variantā šim aicinājumam vajadzētu palīdzēt mums mazāk pievērsties sev un vairāk domāt par citiem.

Atšķirīgās prioritātes arī izmaina mūsu attiecības ar tiem, kam ir vara pār mums un kas ir apspiesti. Lai gan Bībele pamāca kristiešus cienīt un paklausīt valdībām, cik vien iespējams (sk., piemēram, Rm 13:1–7), tajā ir izteikta arī doma, kur mums nepieciešams atbalsot Pētera vārdus: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem” (Apd 5:29). Savā atbildē tiem, kas centās viņu piemulžot šajā jautājumā, Jēzus parāda līdzsvaru starp šiem abiem principiem: “Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder” (Mt 22:21).

Tie, kam ir vara vai nu valdībā vai citur, bieži uzspiež un saglabā šo varu ar draudiem un spēku. Kā mēs redzējām Jēzus dzīvē, uzticīga dzīve ne vienmēr un ne katrā situācijā prasa būt pasīviem, piedzīvojot ļaunumu. Piemēram, runājot par verdzību Amerikā, Elena Vaits rakstīja: “Kad cilvēku likumi nonāk konfliktā ar Dieva vārdu un likumu, mums ir jāpaklausa pēdējam, lai arī kādas varētu būt sekas. Mūsu valsts likums pieprasa, lai mēs nododam vergu viņa kungam, mums nav tam jāpaklausa. Un mums ir jāpacieš šī likuma pārkāšanas sekas. Vergs nav neviena cilvēka īpašums. Dievs ir viņa pilntiesīgais kungs, un cilvēkam nav tiesību Dieva darinājumu paņemt sev, apgalvojot, ka tas pieder viņam.” “Liecības draudzei” 1. sēj., 201., 202. lpp.

Kur ir robeža starp paklausīšanu autoritātēm un cietsirdīgas varas upuru aizstāvēšanu?

Līdzjūtības nogurums

Pretojoties varbūtībai, ka mūsu labie nodomi tiek nomākti “pasaules rūpēs”, daudzi no mums gribētu darīt vairāk, lai ienestu pārmaiņas to dzīvēs, kas cieš. Ir dažādas attieksmes un darbības, kas var palīdzēt mums pozitīvi ietekmēt tos, kam ir nepieciešama palīdzība.

Līdzjūtība: Kā mēs redzējam, ieraudzīt un parādīt līdzjūtību tiem, kas cieš sāpes, ir pirmie soļi uz rīcību. Mums ir jāaug un jā saglabā savs jūtīgums pret ciešanās esošajiem. Mūsdienās cilvēki runā par “līdzjūtības nogurumu” – tas pauž domu, ka mēs esam tik ciešā saskarē ar ciešanām un traģēdijām, ka daudzi no mums kļūst noguruši no neskaitāmajiem gadījumiem, kas prasa mūsu emocionālo enerģiju un finansiālo atbalstu. Jēzus skaidri apzinājās valdošās sāpes un ļaunumu, tomēr Viņš saglabāja līdzjūtību. Tā jādara arī mums.

Izglītība: Tā kā daudzi netaisnības un nabadzības gadījumi ir sarežģīti, ir svarīgi klausīties un mācīties par šīm situācijām, cik vien mēs varam. Ir bijuši daudzi piemēri, kur cilvēki ar labiem nodomiem, cenšoties palīdzēt, ir nodarījuši kaitējumu. Lai gan tas nav attaisnojums nekā nedarīšanai, mums vajadzētu censties iesaistīties tādos veidos, kas ir pārdomāti un balstīti uz zināšanām.

Lūgšana: Kad mēs redzam problēmu, mūsu pirmā doma ir rīkoties “praktiski”. Bet Bībele mums atgādina, ka arī lūgšana ir praktiska. Mēs varam ienest pārmaiņas trūcīgo un apspiesto cilvēku dzīvē ar savām lūgšanām par viņiem un par tiem, kas valda pār viņiem (sk. 1Tim 2:1, 2), kā arī meklēt Dieva vadību, kā vislabāk rīkoties, piedāvājot palīdzību (sk. Sak 2:7, 8).

Sagaidāmais rezultāts: Vēl kāds svarīgs elements, cenšoties atvieglot ciešanas, ir atbilstošas gaides, ņemot vērā sociālo, politisko un personīgo apstākļu sarežģītību. Mums vajadzētu piedāvāt cilvēkiem izvēli un iespējas, kas viņiem citādi nebūtu. Reizēm tas, ko cilvēki dara ar šīm iespējām, sagādās mums vilšanos, bet mums viņu izvēle ir jāciena. Lai arī kādos veidos mēs varētu mēģināt strādāt šo cietēju labā, mūsu vadošajam principam ir jābūt “visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem” (Mt 7:12).

Izlasi Jk 1:5–8. Kādai vajadzētu būt lūgšanas lomai kristieša rīcībā? Ko Jk 2:15, 16 saka par to, kā mēs varam dot savu ieguldījumu, lai mūsu lūgšanas par citiem tiktu uzklautas?

Dāsnums

“Pricīgu devēju Dievs mīl” (2kor 9:7), un dāsna došana ir svarīgs kristīgās dzīves aspekts. Lai gan mums ir jāļauj Bībelei radīt izaicinājumus mūsu došanas un finansiālajās prioritātēs, dāsnums ir vairāk nekā tikai naudas ziedošana kādam mērķim, lai arī cik tas būtu nozīmīgs.

Dāsnums ir ļoti vērtīga dzīves attieksme un viena no galvenajām to cilvēku īpašībām, kas “bīstas Kungu”, kā tas ir minēts daudzas reizes Ps 112: “Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību” (Ps 112:5).

Ko šie panti māca par dāsnumu pret tiem, kas ir grūtībās? 3Moz 25:35–37, Ps 119:36, 2kor 8:12–15, 1Jņ 3:16–18, 1Tim 6:17–19. _____

Jaunās Derības vēstulēs Pāvils kā mūsu kristīgās cerības avotu pastāvīgi min Dieva dāsnumu, kas vispilnīgāk izpaužas tajā, ka Jēzus atdeva savu dzīvību par mums. Savukārt Viņa nāve par mums ir arī mūsu motivācija dzīvot dāsnu dzīvi: “Es lūdzu, lai tava sadraudzība ar mums ticībā ir efektīva, padziļinot tavu izpratni par katru labo lietu Kristus labā” (Fil 1:6, NIV).

Dāsnums ir plaša, drosmīga un pieņemoša attieksme pret dzīvi. Personīgajā dzīvē, sabiedrībā un kultūrā ir tik daudz faktoru, kas veicina mūsu pievēršanos sev, lai mēs paturētu sev, cik daudz vien iespējams. Un – būsim godīgi – lielākajai daļai no mums noklusētais režīms vienmēr vienalga ir “man, man, man”.

Ja mūsu ticība būs patiesa, tā mums liks nomirt sev un dzīvot vairāk citiem. Ticība palīdz mums iztēloties pasauli un tās iedzīvotājus tādus, kādus viņus redz Dievs, gan viņu labestībā, gan salauztībā, un tas aicina mūs censties palīdzēt tiem, kas ir grūtībās, cik vien lielā mērā iespējams.

Ziedojumu un labdarības organizācijas labprāt atzīst dāsnumu kā dzīves kvalitātes sastāvdaļu. Bet lieli ziedojumi ne vienmēr norāda uz dāsnu dzīvi (sk. Mk 12:41–44). Dāsna dzīve ir plašāka un daudz vērtīgāka par jebkuru ziedojumu. Mums ir vairāk jānovērtē un jāizkopj dāsns gars visā, ko mēs darām. Lielākajai daļai cilvēku dāsnums nenāk dabiski. Tā ir žēlastība, kas mums ir jāpauž savā dzīvē proaktīvi un mērķtiecīgi, neskatoties uz mūsu grēcīgo, savtīgo cilvēciskās dabas villkmi.

Kādos veidos vēl mums vajadzētu parādīt dāsnu garu, ja neskaita naudas došanu? _____

Miera nešana

Izlasi Mt 5:9. Kā mēs darām to, ko Jēzus šeit saka? Cik mēs varam būt veiksmīgi? Sk. Mk 13:7.

Vardarbīgs konflikts ir nozīmīgs ciešanu iemesls. Kara izmaksas ir tiešie upuri un izpostītas dzīves, kā arī visa uzmanība un resursi tiek veltīti militārajiem mehānismiem, ko būtu bijis labāk izmantot, lai atvieglotu citu cilvēku vajadzības un karu pārdzīvojušo un veterānu pastāvīgās ciešanas, pat ja viņi ir “uzvarētāji”. Ir arī daudzi mazāki konflikti, kas atstāj rētas uz neskaitāmām ģimenēm un kopienām. Dedzība par taisnību kā tāda nevar ignorēt uzdevumu nest mieru.

Jēzus evaņģēlija centrā ir Dieva žēlsirdīgā un pacietīgā miera nešana, atjaunojot saikni starp grēcīgajiem cilvēkiem un viņu Radītāju (sk. 2kor 5:18–21). Samierināšana, ko mēs saņemam, kļūst par paraugu mums, lai mēs būtu samierināšanas “vēstneši” citiem.

Jes 52:7. Kā mēs mūsdienās īstenojam šo pantu? _____

Miera evaņģēlijs arī kļūst par motivāciju, modeli un resursu, lai panāktu mieru mūsu vardarbīgajā pasaulē: “Sirds, kas ir saskaņā ar Dievu, piedalās Debesu miera nešanā un izplata savu svētdarošo ietekmi uz visiem, kas ir apkārt. Miera gars kā rasa nolaidīsies pār laicīgajos konfliktos nogurušajām un nomocītajām sirdīm.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 28. lpp.)

Kalna svētrunā Jēzus teica: “Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem” (Mt 5:9). Turpinot šo domu, Viņš ne tikai apstiprina bausli pret nogalināšanu, Viņš arī pasaka, ka mums nevajadzētu būt dusmīgiem vai parādīt nepatiku (sk. Mt 5:21–26) un ka mums vajadzētu mīlēt savus ienaidniekus un lūgt Dievu par tiem, kas mūs vajā (sk. Mt 5:43–48). Tas nozīmē, ka mums vajadzētu aktīvi meklēt viņu labumu. Ir daudz iedvesmojošu stāstu par cilvēkiem, kas ziedojušies nesuši mieru pasaules kara zonās, kaut nedaudz parādot izlīgšanas un dziedināšanas mirklus un bieži vien atvieglojot lielu daļu netaisnības un ciešanu, ko šie konflikti ir atnesuši.

Kādos veidos tava vietējā draudze, vismaz vietējā līmenī, var darboties kā miera nesēja?

Balss tiem, kas ir bez balss

Sālamans rakstīja, ka ir “savs laiks klusēt, un savs laiks runāt” (Māc 3:7). Viņam bija taisnība, un atrast šo līdzsvaru nevienam no mums nav viegli. Tomēr, ja runa ir par apspiesto aizstāvēšanu un balsi tiem, kam nav balss, vai ir iespējams, ka mēs kā draudze esam pārāk daudz kļūdījušies, jo esam klusējuši tad, kad mūsu balss bija jādzird?

Bieži saka, ka kristieši ir Jēzus rokas un kājas, atsaucoties uz praktisko kalpošanu citiem, ko Jēzus gribēja, lai mēs darām. Bet pravietiskajā lomā, kā tas ir parādīts Bībelē, Dieva pirmais aicinājums ir, lai vīrieši un sievietes būtu Viņa balss – un, runājot Dieva labā, arī runātu to labā, ko Dievs grib aizstāvēt (sk. Ps 146:6–10).

Izlasī Jes 58:1–10. Ko šai vēstij, kas ir dota īpašā laikā, vietā un kontekstā, vajadzētu atklāt mums, kas dzīvojam citā laikā, vietā un kontekstā? Cik daudz ir mainījies laika posmā no Jesajas rakstītā līdz pasaulei mūsdienās? _____

Praviešu aicinājums uz taisnību nekad nav bijis populārs ceļš. Bet, Dieva dotā uzdevuma motivēti, izprotot Dieva dedzību par taisnību, izsakot līdzjūtību trūcīgajiem un apspiestajiem un mēģinot darīt viņiem labu, šie pravieši uzdrošinājās būt balss tiem, kas ir bez balss savā laikā un vietā, neskatoties uz pretestību, neērtībām un briesmām (sk. 1Pēt 3:17).

Balstoties uz mūsu izpratni par evaņģēliju un aicinājumu atspoguļot Jēzu pasaulei, septītās dienas adventistiem arī ir daudz labu lietu, ko piedāvāt, lai stātos pretī ļaunumam pasaulē.

Piemēram: “Septītās dienas adventisti tic, ka rīcība, kas samazina nabadzību un to pavadošo netaisnību, ir svarīga kristīgās atbildības daļa. Bībele skaidri atklāj Dieva īpašo interesi par trūcīgajiem un Viņa gaidas, kā Viņa sekotājiem vajadzētu rīkoties to labā, kas nespēj par sevi parūpēties paši. Visi cilvēki nes Dieva līdzību un ir Dieva svētību saņēmēji (Lk 6:20). Strādājot trūcīgo labā, mēs sekojam Jēzus paraugam un mācībai (Mt 25:35, 36). Kā garīga septītās dienas adventistu kopiena mēs aizstāvam taisnīgu izturēšanos pret trūcīgajiem, atdarot ‘savu muti par labu tiem, kas paši ir it kā mēmi un savā labā runāt nespēj, un visu to lietas labā, kas ir atstāti’ (Spam 31:8), un ceļamies pret tiem, kas darbojas, ‘lai grozītu tiesu nabagiem’ (Jes 10:2). Mēs sadarbojamies ar Dievu, kas ‘izkārto nabagam tiesu’ (Ps 140:12).” (Septītās dienas adventistu oficiālais paziņojums par globālo nabadzību, 2010. gada 24. jūnijs)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Augstāka pieredze” (503.–516. lpp.), grāmatā “Liecības draudzei” 3. sēj. nodaļas “Pienākums pret neveiksmīgajiem” un “Cilvēka pienākums pret līdzcilvēkiem” (511.–526. lpp.) un grāmatā “Liecības draudzei” 2. sēj. nodaļu “Strādāšana Kristus labā” (24.–37. lpp.).

“Pārmeklējiet debesis un zemi, un jūs neatradīsiet nevienu spēcīgāku patiesību par to, kas tiek atklāta žēlastības darbos pret tiem, kam nepieciešama mūsu līdzjūtība un palīdzība. Šī ir patiesība, kāda tā ir Jēzū. Kad tie, kas sauc sevi Kristus vārdā, sāks īstenot zelta likuma principu, evaņģēliju pavadīs tāds pats spēks kā apustuļu dienās.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 137. lpp.)

“Augstākā mīlestība uz Dievu un nesavtīga mīlestība citam pret citu – tā ir vislabākā dāvana, ko mūsu Debesu Tēvs var dot. Šī mīlestība nav impulss, bet dievišķs princips, noturīgs spēks. Nenodevusies sirds to nevar radīt vai izveidot. To var atrast tikai sirdī, kurā valda Jēzus. [...] Šī mīlestība, kas izlolota dvēselē, padara dzīvi saldu un atstāj attīrošu ietekmi uz visiem ap mums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 551. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējam šīs nedēļas pētījumā, evaņģēlijs vēl arvien ir paraugs un motivācija mūsu darbībai citu labā, tāpat kā Jēzus rīkojās mūsu labā. Kā tas ir paplašinājies to, kā tu izproti un novērtē labo vēsti, ko Dievs ir darījis mūsu labā, un kā Viņš parāda Savu mīlestību uz mums?

2. Runāšana citu labā, iesaistīšanās miera nešanā un līdzīgās aktivitātēs var ievilkāt mūs sabiedriskos un politiskos laukos. Tomēr septītās dienas adventistu draudze aizstāv baznīcas un valsts atdalīšanu. Kāda ir atšķirība starp nepiemērotu iesaistīšanos politikā un runāšanu un darbošanos, lai nestu mieru sabiedrībā?

3. Kādu vienu soli vai darbību, kas tika pārrunāta šajā nedēļā, tu gribētu ieviest savā dzīvē un kopienā? Kā tu vari to īstenot?

4. Par kādu ļaunuma un apspiešanas jautājumu tu esi nolēmis lūgt savā kopienā vai plašākā pasaulē?

KOPSAVILKUMS:

Kļūšana par Jēzus sekotāju izmainīs mūsu katra dzīvi daudzos veidos, tai skaitā radīs mūsos degsmi pievienoties Dieva aktīvajām rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem. Tas nekad nav bijis viegls uzdevums un reti kad populārs, tomēr tas izmainīs mūsu prioritātes un motivēs mūs spert aktīvus soļus, lai dziedinātu ievainotos pasaulē ap mums.